

12de JAARGANG, NR. 229
22 DECEMBER 2014

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

4 JAZZ OP PAPIER

5 JAZZ OP DE PLAAT

Ben van den Dungen, WhoSheDo,
 Vein, Jasper Blom, Scott Hamilton,
 De Beren Gieren, Jan de Haas e.a.

14 JAZZ OP DE PLANKEN

Stacey Kent, Al Di Meola,
 Jeroen van Vliet, ICP e.a.

EN VERDER:

21 Merry Christmas (Roos Plaatsman)

22 Bestsellers en tips Jazzcenter

23 De Gouwe Ouwe van Hessel Fluitman

JAZZFLITS 230

staat **12 JANUARI 2015** op

<http://www.jazzflits.nl>

JAZZFLITSEN

BBC'S JAZZ RECORD REQUESTS
VIJFTIG JAAR OP DE RADIO

Het BBC-verzoekplatenprogramma Jazz Record Requests bestaat vijftig jaar. Het programma wordt sinds twee jaar gepresenteerd door Alyn Shipton. Jazz Record Requests is op zaterdagmiddag te beluisteren op BBC Radio 3.

Eigenlijk was het 12 december precies vijftig jaar geleden dat het programma de lucht in ging, maar het feest werd op 6 december gevierd. Op die dag werd teruggeblikt met een programma vol historische fragmenten. Jazz Record Requests (JRR) startte in de jaren zestig met Humphrey Lyttelton als eerste presentator. Hij werd opgevolgd door Steve Race, Peter Clayton, Charles Fox en vanaf 1991 Geoffrey Smith. Die maakte in mei 2012 plaats voor de huidige presentator Shipton. Hij luisterde in zijn jeugd al naar het programma, zo vertelt hij in een blog: "My friends and I would meet on a Monday at school and talk about the music we'd discovered on JRR – often making the trek to the local record shop to sit in a booth and play more discs by the same artist. We even occasionally bought something we'd heard, and I still have the EPs, and some of the LPs I got with my pocket money by artists ranging from Sidney Bechet to Mick Mulligan."

De medewerkers van Jazzflits wensen u prettige kerstdagen en een voorspoedig 2015.

i a 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

JEROEN VAN VLIET ONTVANGT BOY EDGAR PRIJS

Pianist Jeroen van Vliet heeft 14 december 2014 in het Bimhuis te Amsterdam de Buma Boy Edgarprijs 2014 in ontvangst genomen. Hem werd een plastiek van Jan Wolkers overhandigd en een geldbedrag van 12.500 euro. (Foto: Joke Schot)

Peter J. Korten doet verslag van de avond op pagina 14.

NIEUWS

Nominaties Grammy Awards

De volgende jazzalbums zijn genomineerd voor een Grammy Award. De uitreiking van de beeldjes vindt 8 februari 2015 plaats in Los Angeles.

BEST IMPROVISED JAZZ SOLO

The eye of the hurricane

Kenny Barron, soloïst

Op cd: Gerry Gibbs Thrasher Dream Trio

Fingerprints

Chick Corea, soloïst

Op cd: Trilogy (Chick Corea Trio)

You & the night & the music

Fred Hersch, soloïst

Op cd: Floating (Fred Hersch Trio)

Recorda me

Joe Lovano, soloïst

Op cd: The Latin Side Of Joe Henderson

(Conrad Herwig Featuring Joe Lovano)

Sleeping giant

Brad Mehldau, soloïst

Op cd: Mehliana: Taming The Dragon

(Brad Mehldau & Mark Guiliana)

BEST JAZZ VOCAL ALBUM

Map To The Treasure:

Reimagining Laura Nyro

Various Artists (Masterworks)

I Wanna Be Evil

René Marie (Motema Music)

Live In NYC

Gretchen Parlato (Obliqsound)

Beautiful Life

Dianne Reeves (Concord Records)

Paris Sessions

Tierney Sutton (BFM Jazz)

BEST JAZZ INSTRUMENTAL ALBUM

Landmarks

Brian Blade & The Fellowship Band

(Blue Note Records)

Trilogy

Chick Corea Trio (Concord Jazz)

Floating

Fred Hersch Trio (Palmetto Records)

Enjoy The View

Hutcherson, Sanborn, DeFrancesco

(Blue Note Records)

All Rise: Joyful Elegy For Fats Waller

Jason Moran (Blue Note Records)

BEST LARGE JAZZ ENSEMBLE ALBUM

The L.A. Treasures Project

The Clayton-Hamilton Jazz Orchestra

(Capri Records)

Life In The Bubble

Gordon Goodwin's Big Phat Band (Telarc)

Quiet Pride:

The Elizabeth Catlett Project

Rufus Reid (Motema Music)

Live: I Hear The Sound

Archie Shepp Attica Blues Orchestra

(ArchieBall)

OverTime: Music Of Bob Brookmeyer

The Vanguard Jazz Orchestra

(Planet Arts Recordings)

PODIA

BILZEN JAZZNIGHT MUZIKAAL SCHOT IN DE ROOS

Met de MOBb Big Band, trompettist Ernie Hammes (foto) en zangeres Jaclyn Guillou op het programma was de elfde editie van de Bilzen JazzNight op 6 december muzikaal een schot in de roos. Spijtig genoeg was de belangstelling in Cultuurcentrum de Kimpel maar matig.

Tekst en foto: Jean Schoubs

PRIJZEN

Herbie Hancock eind 2012 in het Amsterdamse Concertgebouw. (Foto: Joke Schot)

HERBIE HANCOCK GEËRD TIJDENS KOMENDE CONFERENTIE JAZZ EDUCATION NETWORK

Toetsenist Herbie Hancock krijgt een prijs voor zijn 'service to jazz education'. Hij ontvangt deze begin januari tijdens de zesde jaarlijkse conferentie van het Jazz Education Network in San Diego, California. Hancock treedt daar als spreker op.

Van 7 tot en met 10 januari staan 77 concerten, 71 werkgroepen en 36 onderzoekspresentaties gepland. Verder zijn er tal van jamsessies. Onder anderen Gordon Goodwin's Big Phat Band, congaspeler Poncho Sanchez, trompettist Bobby Shew en saxofonist Eric Marienthal treden op. Thema dit jaar is: 'Outreach: Sharing the Gift of Jazz'. Het Amerikaanse Jazz Education Network is opgezet om jazzonderwijs te stimuleren, optreden te promoten en een nieuw publiek voor jazz op te bouwen.

NIEUWS

Martin Fondse nieuwe leider Nationaal Jeugd Jazz Orkest

Pianist, componist, bandleider en arrangeur Martin Fondse wordt de artistiek leider, dirigent én solist van het Sena Nationaal Jeugd Jazz Orkest. Onder leiding van Fondse doorlopen twintig geselecteerde musici een bigbandcoaching-traject dat gekoppeld wordt aan een tournee langs spraakmakende festivals en samenwerkingsprojecten met partners zoals het Metropole Orkest. Het repertoire zal voornamelijk opgebouwd zijn uit nieuw en bestaand werk van Fondse zelf. Het Sena Nationaal Jeugd Jazz Orkest is een project van Stichting Jazz in Actie (JA), die werd opgericht door de Nederlandse Toonkunstenaarsbond (Ntb).

Dutch Swing College Band maakt succesvolle wereldtournee

'Succesvol', zo noemt De Dutch Swing College Band de wereldtournee dit het orkest in november en december maakte. De formatie toerde in drie weken door onder meer Polen, Zwitserland, Thailand, Maleisië en Duitsland. "Hoogtepunten waren het optreden tijdens het jazzfestival in Penang, Maleisië, het concert in de Thaise badplaats Pattaya alwaar de burgemeester de sleutels van de stad overhandigde waarmee hij de musici ereburger maakte en het unieke concert in de voor toeristen onbekende Thaise stad Udon Thani", aldus een persbericht.

OVERLEDEN

Chris White, 2 november 2014 (78)

Amerikaans bassist. In de jaren zestig musicerend bij het kwintet van Dizzy Gillespie en bij Cecil Taylor, was daarna vooral educatief werkzaam, onder andere als hoofd van de Institute of Jazz Studies van de Rutgers University.
jjm

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Twintig keer per jaar via ons uitgebreide en complete **jazzmagazine** Jazzflits:
<http://www.jazzflits.nl>;

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Veelal dagelijks met korte berichten op ons **digitale prikbord** bij Twitter.com:
<https://twitter.com/Jazzflits>;

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

En periodiek via persberichten op onze **digitale informatiezuil** op Facebook:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>.

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

FORMATIE ALIGAGA WINT EERSTE EDITIE YOUNG EUREGIO JAZZTALENT AWARD

De formatie Aligaga heeft 6 december in Bilzen de eerste Young Euregio Jazztalent Award gewonnen. De strijd om de Award was onderdeel van de elfde Bilzen JazzNight. De Young Euregio Jazztalent Award is een wedstrijd voor jonge jazzmuzikanten uit de Euregio Maas-Rijn en wordt eens in de twee jaar gehouden. De leden van de winnende formatie hebben volgens de jury 'muzikale kwaliteit en hebben nog meer in hun mars voor de toekomst'. De leden van Aligaga mogen onder meer een dag van een opnamestudio gebruikmaken. (Foto: Jean Schoubs)

OVERIG

BIMHUIS ONTVANGT MAKERS VAN DOCUMENTAIRE OVER THOMAS CHAPIN

De Amerikaanse documentairemaakster **Stephanie Castillo** heeft in de tweede week van december in het **Bimhuis (Amsterdam)** opnamen gemaakt voor haar film over wijlen bandleider, componist en multi-instrumentalist **Thomas Chapin**. Castillo, zus van Chapins weduwe **Teresa Castillo**, verwacht de film in de herfst van 2015 te kunnen voltooien.

Castillo interviewde 8 december onder anderen zangeres Ineke Vandoorn, gitarist Marc van Vugt, promotor Marcel Kranendonk en journalist Frank van Herk. Op 10 december sprak ze met programmeur Kees van Boven en bassist Tony Overwater. Alle geïnterviewden hadden ooit contact met de New Yorker. Thomas Chapin overleed in 1998 op veertigjarige leeftijd aan leukemie. Hij sloeg een brug tussen onversneden jazz en de experimentele jazz rond de Knitting Factory, een concertzaal in New York. Voor de documentaire deed Castillo ook Frankrijk, Duitsland en Italië aan. Verder maakte ze opnamen in de VS.

Kijk voor de filmtrailer op:

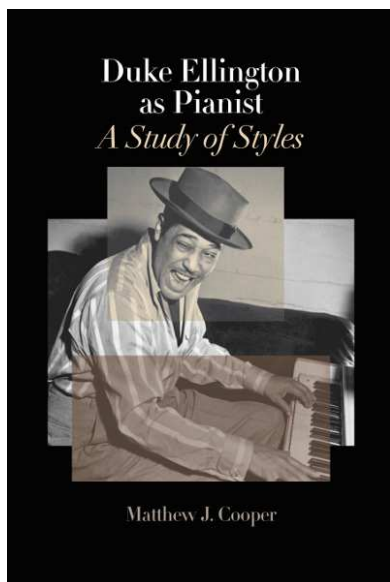
<https://www.youtube.com/watch?v=xvWHsVSoPME>

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In Jazzflits zijn links opgenomen naar bijvoorbeeld filmpjes op You Tube, geluidsfragmenten of websites van muzikanten. Werken deze links niet, dan is het zaak om het pdf-bestand van Jazzflits eerst op uw computer te downloaden. Het is mogelijk dat de links niet werken op een iPad of tablet. Dan is het kopiëren en plakken van de link in uw browser de oplossing.

JAZZ OP PAPIER

ELLINGTON: OOK ALS PIANIST NIET TE CLASSIFICEREN

Matthew J. Cooper.
**Duke Ellington as pianist :
a study of styles.**

Missoula MT :
The College Music Society, 2013.
XVI, 127 pag. : ill.
(Monographs & bibliographies in American music ; 24).
ISBN 978-1-881913-61-0 pbk.
Prijs 45 dollar.

Als de naam Duke Ellington valt, hebben we het over de man als orkestleider en als componist-arrangeur. Dat hij ook piano speelt, nemen we op de koop toe. Behoudens de gebruikelijke recensies van de vier, vijf platen die hij heeft opgenomen in duo- of trioverband, is het aantal artikelen over Ellington als pianist maar dun gezaaid. In de door Mark Tucker in 1993 samengestelde 'reader' is na geduldig zoeken onder de ruim honderd artikelen slechts één transcriptie en een paar verdwaalde alinea's over Ellingtons pianospel te vinden. Wel viel het op dat verzamelaar André Francis in 'L'Histoire du piano jazz', een set van 25 cd's voor Le Chant du Monde (uitgebreide versie van 2009) aan Duke Ellington twintig nummers wijdde, die daarmee een prominente plaats innam te midden van andere vooraanstaande pianisten. Het is de grote verdienste van Matthew Cooper dat hij Ellingtons pianowerk onder de aandacht brengt, niet alleen door maar liefst vijftig solofragmenten uit te schrijven, maar daarin ook een bepaalde ontwikkeling heeft weten bloot te leggen.

Cooper haalde zijn materiaal onder meer uit platen als 'Piano Reflections' (1953 voor Capitol), het bekende 'Money Jungle' uit 1962 met Mingus en Roach en de ontmoeting met John Coltrane tien dagen later. Daarnaast belicht hij introducties en coda's en enkele orkestbegeleidingen.

Sterk beïnvloed door James P. Johnson en Willie The Lion Smith begon hij als een volwaardige stride-pianist. Om als ensemblepianist de weg vrij te maken voor de ritmesectie – denk ook aan de vernieuwende baslijnen van Jimmy Blanton in 1940 – onttrekt de linkerhand zich allengs aan de rigide stride-techniek. Residuen ervan verraden slechts nog de afkomst. Zo komt de weg vrij voor nog meer ritmische verschuivingen, tegenmelodieën, nieuwe liggingen, grotere intervalsprongen, clusters. Is dit, met de muziek ernaast, voor de geïnteresseerde leek nog enigszins te volgen, in een laatste hoofdstuk, waarin de 'atypische' Ellington wordt besproken, duiken we volop in de terminologie van de harmonische toepassingen. Zinnen als de volgende zijn daar nog maar een glimp van: "If one counts the grace notes together with the chord on the first beat in measure four of the transcription, one finds an F dominant seventh chord with both lowered *and* raised ninth and with both raised *and* natural eleventh. The grace notes, many of which are half steps away from the chord tones to which they are attached, are clearly a modern manifestation of the 'crushed notes' so often used by blues pianists." De 'atypische' Ellington uit de jaren zestig heeft de stride volkomen losgelaten en legt zich toe op het gebruik van laddervreemde tonen, waarbij dus het tonale centrum lijkt te zijn verdwenen.

Nog even rijst de vraag of hij zijn harde, percussieve aanpak van Thelonious Monk heeft overgenomen. Dat kan, maar andersom is ook mogelijk. En zo zien we daar de pianist, die in zijn meer dan vijftigjarige carrière zowat alle stijlen heeft omarmd, maar nota bene de bebopperiode heeft overgeslagen, aan het einde daarvan als een eigenzinnige modernist 'beyond category'. De schrijver laat het boek voorafgaan door een vrij overbodige biografie en ook de periode tot 1930 leunt zwaar op eerdere bevindingen. Dan zijn er nog zestig pagina's te gaan en die vormen, inclusief de transcripties, de kern van de analyse. Van alle voorbeelden geeft het boek een keurig verzorgde inhoudsopgave met vermelding van de kenmerken waarom de fragmenten gekozen zijn. Een aantal aanhangsels helpen de lezer verder. Maar wees er op voorbereid: de leek steekt er zeker wat van op, maar het grootste profijt is voorbehouden aan de theoretisch geschoolde.

Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

BEN VAN DEN DUNGEN QUARTET A Night At The Club JWA Records

Bezetting:

Ben van den Dungen (ts, ss)
Miguel Rodriguez (p),
Marius Beets (b),
Gijs Dijkhuizen (d).

Op de hoes van 'A Night At The Club' prijkt de doorleefde kop van leider Ben van den Dungen. En dat is ook hoe de muziek klinkt: doorleefd en doordrenkt van melancholie. Van den Dungen is steeds op zoek naar de blues. Zocht hij die recentelijk nog in de tango, met deze cd is hij weer op zoek in het bop-idiom.

'A Night At The Club' is live opgenomen in Cafe Central in Madrid. Het Ben van den Dungen Quartet heeft een mooi vast geluid. De plaat opent met twee sterke hardbopnummers, 'Well, well, well' en 'Horatio'. Vervolgens wordt in 'Walking down blues lane' het gevoel naar de blues verlegd. Echt blues wordt het eigenlijk nooit. De solo's blijven snelle bop. Die van pianist Rodriguez vallen op door een mooie harmonische keuze.

Het nummer 'Milonga' wijkt, zoals de naam al doet vermoeden, af van de rest. Hierin geen bebop en ook geen tenor. Van den Dungen verkiest in dit nummer de sopraansax boven zijn eerste instrument. 'Milonga' heeft echter hetzelfde warme gevoel als de andere nummers.

Bijna alle stukken zijn van de hand van de leider, met uitzondering van een handjevol aan het einde van de cd, waarbij vooral 'A track of life' van bassist Marius Beets eruit springt. Verder valt Horace Silvers 'The mohican' op. Van den Dungen's warme diepe tenorgeluid komt hierin uitstekend uit de verf, mooi ondersteund door pianist Rodriguez.

Grappig is dat de leider soms in het Nederlands aftelt ('Walking down blues lane') en soms in het Engels ('Horatio'). Het zal het Madrileense publiek niet gedeerd hebben. Ben van den Dungen stijgt op 'A Night At The Club' uit tot Europees niveau. Uitstekende cd.

Bart Hollebrandse

Bekijk een video over de cd: <http://bit.ly/1ItDkOQ>

VEIN FEAT. DAVE LIEBMAN Jazz Talks Unit Records

Bezetting:

Michael Arbenz (p),
Thomas Lähns (b),
Florian Arbenz (d)
+ Dave Liebman (ss, ts, blokfluit).

Het Zwitserse trio Vein speelt graag met gasten, en saxofonist Dave Liebman mogen we ondertussen hun huisgast noemen. De samenwerking gaat terug tot 2009 en leverde in 2012 al het album 'Lemuria Live' op. Die ervaring betaalt zich op de nieuwe cd, 'Jazz Talks', zeker uit. Het repertoire komt van de hand van alle vier de muzikanten, en verder zijn er een paar standards en een drietal korte duo-improvisaties tussen elk van de trioleden en de gast. In die stukjes ('Small talk') wordt ook de titel van de plaat duidelijk.

‘ Een cd met prettige, puntige muzikale gesprekken ’

Dit zijn prettige muzikale gesprekken die to the point zijn. Ook de standards volgen een conversatiemodel. Zo begint Liebman het thema van 'All the things you are' haast terloops, als een geïmproviseerd terzijde en is het thema van 'Autumn leaves' nauwelijks herkenbaar. Met de pittige, soms wat funky stukken van pianist Michael Arbenz en een fraaie ballad van dezelfde componist ('Black tortoise') heeft het viertal een uitgewogen programma dat niet hemelbestormend is, maar wel een eigen gezicht laat zien. Vein is (met en zonder Liebman) deze en volgende maand op een aantal plekken in Nederland te zien. Check hiervoor de agenda's.

Herman te Loo

Bekijk een video over de cd: <http://bit.ly/1yKUFhU>

**SCOTT HAMILTON
EN HET REIN DE GRAAFF TRIO**
Live At The Jazzroom
Jazzroom

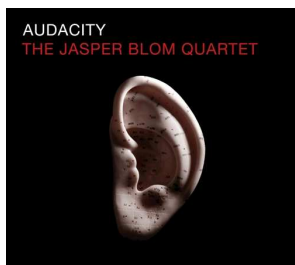
Bezetting:

Scott Hamilton (ts),
Rein de Graaff (p),
Marius Beets (b),
Eric Ineke (d).

THE JASPER BLOM QUARTET
Audacity

Mainland records

(releasedatum 16 januari 2015)

Bezetting:

Jasper Blom (ts, voc, effects),
Jesse van Ruller (g),
Frans Van der Hoeven (b, bg),
Martijn Vink (d, perc),
+ Lilian Vieira, Ruben Hein (voc),
Bart Fermie (perc).

JAZZ OP DE PLAAT

'Live At The Jazzroom' is een uitzonderlijke cd. Het album van saxofonist Scott Hamilton met het trio van pianist Rein de Graaff is een privé-uitgave van jazzclub 'Jazzroom' in Breda. Uitgebracht ter gelegenheid van het tienjarig bestaan. De club is gevestigd in een aangeklede kantine op een industrieterrein. Rein de Graaff is een internationaal bekend en geliefd bebop-pianist met een grote staat van dienst. Scott Hamilton is al zo'n veertig jaar met veel liefde actief in het swing- en bebopidroom. Hij vormt met deze pianist dus een ideale combinatie. De keuze van stukken varieert op dit album van swingstandards tot vroege en vooral bekende bebopstukken. De swingstukken 'Flamingo' en 'Darn that dream' worden als ballads uitgevoerd. De overige stukken, 'Groovin' high', 'Move' en 'Good bait', komen als relaxte, degelijke beboppers uit de speakers. Qua snelheid hoort 'Speak low' in dit rijtje thuis, ook al is deze Kurt Weill-compositie niet echt een bebopstuk. In 'Apple honey' laat Hamilton (van Rein de Graaff wisten we dat al lang) horen dat ze ook een snel stuk makkelijk aankunnen. Zijn uitvoering van dit vehikel van Woody Herman laat de haren overeind staan van de spanning. Hij speelt alsof Hermans complete 'Herd' hem opjaagt, in plaats van een eenvoudig Nederlands jazztrio. Eric Ineke soleert nog even kort in dit nummer. Vervolgens haalt het kwartet nog eens uit met 'Move'. Daarin citeert Hamilton uitgebreid uit het Count Basie-swingidroom. Voor de liefhebbers van swing en bebop een must-have.

Hessel Fluitman

'Audacity', te vertalen als lef, durf, driestheid, is de titel van het vierde album van het Jasper Blom Kwartet. Leider Blom streeft ernaar om een serie van tien cd's te maken. Blom is daarbij steeds op zoek naar vernieuwing. Zo heeft hij al enkele jaren een klein tafeltje voor zich staan tijdens de concerten. Daarop staan wat elektronische apparaatjes, waardoor hij zijn geluid voert. Dat gaat hem steeds beter af en afwisselender wordt het ook. Zo is in het eerste nummer van 'Audacity', 'Souk indigo', het geluid van Bloms tenor behoorlijk anders dan je gewend bent. Het stuk is een mix van Oosters en latin, met Afrikaanse invloeden. Die worden niet in de laatste plaats ingebracht door Bart Fermie, die drummer Martijn Vink helpt met de percussie. De tenorist klinkt alsof hij onder water speelt en meezingt. Mede dankzij het voortvarende drumwerk is het stuk evengoed uitstekend te pruimen. Blom schreef alle nummers op de cd zelf, dus ook 'popdemodisignedformajorrecorddeal'. Het is een stevig stuk in medium tempo. Bloms intro is volkomen nieuw en eigen (zoals dat hoort in de popmuziek). Vervolgens speelt hij over een groove van de groep. Daarbij maakt hij fraai en consequent gebruik van zijn elektronische speeltjes. 'Circulacao' is een snel nummer. Blom tovert het met zangeres Lilian Vieira tevorschijn. Blom en Vieira doen de melodie unisono. De zangeres in het Portugees. De ballad 'Tendresse' geeft goed weer wat Jasper Blom onder tederheid verstaat. Gitarist Jesse van Ruller hanteert duidelijk een andere definitie. In het afsluitende en vierkant gespeelde 'Come around' zingt Ruben Hein even 'bonkend' de tekst. In dubbel tempo soleert Blom op een 'schone' tenor. Al met al een gevarieerde cd met een geheel eigen karakter en typisch voor deze tenorsaxofonist en deze groep.

Hessel Fluitman

Bekijk hier het nummer 'Come around':

<https://www.youtube.com/watch?v=B7PxxwIttgxg>

NOBUKI TAKAMEN**Solo Guitar****Eigen beheer**www.nobukitakamen.com**Bezetting:**

Nobuki Takamen (g, el-g).

JAZZ OP DE PLAAT

Solo gitaarspelen en toch een cd lang interessant blijven, dat is een kunst die de in New York werkende Japanner Nobuki Takamen (1977) volledig beheerst. Voor zijn laatste muzikale project ging hij in zijn eentje de studio in, onder meer gewapend met zijn rode Gibson ES 335. Op de simpelweg 'Solo Guitar' gedoopte cd staan elf eigen composities, waarin Takamen eer bewijst aan een hele reeks helden.

‘ **Zonder effecten, zonder gedoe. Een verademing** ’

Zo is 'Blues for Riley' opgedragen aan B.B. King, 'I'll remember Cedar' een ode aan Cedar Walton, 'All waltz' een diepe buiging naar Jim Hall en 'Mr. Wyble' een bedankje voor alle inspiratie aan Jimmy Wyble. Behalve gloednieuw werk bevat de plaat drie oudere composities die Nobuki Takamen al eerder opnam. Zoals we van de even bescheiden als vaardige gitarist gewend zijn, is 'Solo Guitar' een oase van soberheid en rust. Het ene ingetogen stuk is nog mooier dan het andere. Takamen speelt geen noot te veel, heeft geen enkele behoefte aan het tonen van zijn technische 'spierballen' en bezit een voortreffelijk oor voor prettige melodieën en harmonieën. De titels klinken vertrouwd terwijl ze wel degelijk origineel zijn.

Met speels gemak laat Nobuki Takamen zijn snaren het echte werk doen. Zonder effecten, zonder gedoe. Wat een verademing. Qua stijl past deze musicus eerder in de jaren vijftig en zestig dan in het hier en nu, maar daar is niets mis mee. De beschaafde jazz van Takamen doet denken aan grootmeester Wes Montgomery. (Nobuki maakt als alles meezit begin 2015 een tournee door ons land. Een concertbezoek waard).

Hans Invernizzi**Maak kennis met Nobuki Takamen:**<https://www.youtube.com/user/menteimusic>

**KULHAMMAR/AALBERG/
ZETTERBERG/MATHISEN**
Basement Sessions, Vol. 3
Clean Feed

Bezetting:

Jonas Kullhammar (ts, ss fl),
Jørgen Mathisen (ts),
Torbjörn Zetterberg (b),
Espen Aalberg (d).

Met de toevoeging van de Noorse saxofonist Jørgen Mathisen is de stand binnen dit Zweeds-Noorse kwartet weer 2-2. De twee Zweden, saxofonist Jonas Kullhammar en bassist Torbjörn Zetterberg, en de Noorse drummer Espen Aalberg hadden al twee afleveringen 'Basement Sessions' op hun naam staan, opgenomen in Scandinavische studio-omstandigheden. 'Volume 3' is in twee opzichten anders. Het bestaande trio trok zich in de Sloveense hoofdstad Ljubljana terug in de studio voorafgaande aan hun optreden tijdens het jazzfestival. En als gast nodigden ze tenorsaxofonist Jørgen Mathisen uit. Die brengt geen wezenlijke muzikale koerswijziging met zich mee, maar een verbreding van het concept dat op de eerdere opnamen werd uitgediept. Beide blazers hebben een breed concept aan invloeden, van Coleman Hawkins en Ben Webster tot Archie Shepp en David Murray. Als kwartet laten de Scandinaviërs een warmbloedige freejazz horen met veel vormen die gebaseerd zijn op grooves en 'vamps'. 'Fresk Baglæns', bijvoorbeeld, een compositie van slagwerkster Marilyn Mazur, bestaat uit een aansprekende vamp van het trio, waarover Jørgen Mathisen een lekker ruige solo neerzet. De Noor klinkt goed met zijn Zweedse collega, en ook in de stukken waarin beiden tenor spelen is er genoeg variatie. Zo is het Ornette Coleman-achtige 'Allting kan gå itu' speels en open en ademt een muzikale warmte die typerend is voor het kwartet.

Herman te Loo

Luister hier naar cd-fragmenten: <http://bit.ly/1w8nrrT>

VARIOUS ARTISTS
It's Christmas On Mack Avenue
Mack Avenue

Bezetting:

Sean Jones (tp),
 Tia Fuller (as),
 Cyrille Aimée (voc),
 Hot Club Of Detroit,
 Warren Wolf (vibr),
 Christian McBride Trio,
 Aaron Diehl (p),
 Sachal Vasadani (voc),
 Cécile McLorin Salvant (voc).

JOEP VAN LEEUWEN & JACK COENEN
The Dance And The Blues
JazzAround Records
www.joepvanleeuwen.nl

Bezetting:

Joep van Leeuwen (g, el-g),
 Jack Coenen (tb).

JAZZ OP DE PLAAT

'It's Christmas On Mack Avenue' is een verzameling kerstliedjes van het jazzlabel Mack Avenue. In eerste instantie had ik daar zo mijn twijfels over, maar die verdwenen bij de beluistering en de bestudering van de geselecteerde Amerikaanse musici. Zo leer je de mogelijkheden van de Frans-Haïtiaanse Cécile McLorin Salvant goed kennen in haar interpretatie van 'Have yourself a merry little christmas'. Trompettist Sean Jones speelt een strakke latinversie van 'Santa Claus is coming to town'. Zijn solo is de moeite waard, maar heeft weinig kerstsfeer. Pianist Aaron Diehl geeft kale uitvoeringen van 'Christmas star' en 'Sleigh ride'. Ingetogen is de 'Little drummerboy' van de weelderige altsaxofoniste Tia Fuller. De Frans-Dominicaanse zangeres Cyrille Aimée vertolkt sterk 'Let it snow'. Het nummer wordt mooi gevolgd door 'Skating' van de door Django Reinhardt geïnspireerde Hot Club of Detroit.

Even echt Kerstmis is het bij vibrafonist Warren Wolf in 'Christmas time was here' en 'Carol of the bells'. Deze twee stukken zijn warm en sfeervol. Het lukt het Christian McBride trio om van 'Silent Night' en mooie jazzballad te maken. Voor 'Santa Claus, go straight to the ghetto', oorspronkelijk van James Brown, heeft McBride een aantal mensen in de studio uitgenodigd. Ze sporen de Kerstman aan om naar een aantal achterbuurten te gaan waar hij nooit komt. Op een gegeven moment slaat de meligheid toe en wordt hij richting Washington Heights en Miami, Florida gedirigeerd. Zelfs Hollywood en Paolo Alto, het centrum van Silicon Valley, moet hij aandoen. Dan breekt een homerisch gelach los. Daarna is de toon weer wat serieuzer en worden weer 'echte' achterstandsgebieden genoemd. Een mooi statement en heerlijke jazz. Een kerstplaat met veel gezichten.

Hessel Fluitman

De opnames voor de cd 'The Dance And The Blues' van de Limburgse jazzgitarist Joep van Leeuwen en trombonist Jack Coenen dateren al van 1997, maar ze zijn nu pas op de markt gebracht. Het prettige van de muziek van het duo is, dat die zich losgezongen heeft van de tijd en ook recentelijk had kunnen zijn vastgelegd. Het album bevat acht composities van Van Leeuwen en een standard, 'Gone with the wind'.

Met zijn tweeën jazz vertolken is risico nemen. Niet omdat met gitaar en trombone niet voldoende variatie kan worden bereikt, maar omdat jazzers moeten improviseren en daarbij in dit geval niet kunnen steunen op bas en drums. Dat is geen probleem. De creativiteit en ervaring van de musici zijn zo groot, dat ze in de negen lange stukken boeiend blijven. De klankkleuren van de instrumenten vermengen zich wonderwel.

Op het moment dat er elektronica aan te pas komt, verdampt het intieme jazzy sfeertje dat Van Leeuwen en Coenen weten op te roepen. Overschakelen van een warme akoestische gitaarsound naar rock met wahwah en oversturing pakt niet goed uit op deze plaat. Zeker niet als ook Coenen zich bedient van effectpedaaltjes. Melodisch zijn de heftiger nummers de moeite waard, maar het lijkt alsof de temperatuur in de studio in één klap tien graden daalt. Laten we het maar als een 'jeugdzonde' betitelen want op latere albums schittert Joep van Leeuwen juist door zijn prachtige onversterkte geluid.

Hans Invernizzi

Bekijk een optreden van dit duo in 2014:
<https://www.youtube.com/watch?v=4Phqogb44gA>

JAN DE HAAS VIBES QUARTET

Dreams Ago

W.E.R.F

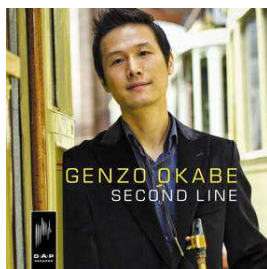
Bezetting:

Jan de Haas (vib, mba),
Ivan Paduart (p),
Sal La Rocca (b),
Mimi Verderame (d),
+ Chris Joris (perc),
Raphaëlle Brochet (v).

GENZO OKABE

Second Line

OAP Records

Bezetting:

Genzo Okabe (as),
Miguel Rodriguez (p),
Steven Willem Zwanink (b),
Francesco de Rubeis (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Soms komen er van die platen die je de vraag laten stellen: wat is jazz? Misschien moet ik het anders formuleren. Soms zijn er platen die je het antwoord geven op de vraag wat jazz is, waarbij tegelijkertijd die vraag blijft staan, omdat die vraag nooit tot een afdoend antwoord leidt, omdat die vraag naar wat jazz is gesteld moet blijven worden, omdat dit namelijk de kern is van jazz. Goede jazz bevraagt de musicus en de luisteraar, telkens opnieuw. Je komt dan uit op essenties.

‘**Het album is veelzijdig in kleur en toon. Een juweel!**’

‘Dreams Ago’ van drummer/vibrafoonist Jan de Haas bevat die vraag en geeft iets weer van die essenties. Eén van die kernpunten is balans. Het is intrigerend om te horen hoe het kwartet van Jan de Haas een balans creëert, hoe vibrafoon en piano enerzijds en bas en drums anderzijds en vervolgens beide ‘zijden’ samen tot die bewonderenswaardige balans komen, door elkaar te contrasteren en door elkaar aan te vullen. Maar altijd met die spanning (die vraag) die zo kenmerkend is voor jazz. En precies dat is wat ‘Dreams Ago’ tot een fantastische plaat maakt. Er wordt gemusiceerd! Er worden vragen gesteld, antwoorden gezocht, een balans geschapen, een geheel gevonden. Met composities van Paduart, Verderame en La Rocca en met twee bewerkingen van Coltranes ‘Naima’ en Porters ‘I love you’. ‘Dreams Ago’ is een plaat die bij herhaald luisteren een diepgang laat horen die indruk maakt. Knap gemaakt, fraai gespeeld, subtiel, krachtig, verbeeldend, speels, extravert, intiem. Veelzijdig in kleur en toon. Een juweel.

Frank Huser

Collega-recensent Arne Van Coillie schreef in Jazzflits 200 (juni 2013) naar aanleiding van ‘Okabe Family’ (2013), het debuut van de Japanse altsaxofonist Genzo Okabe, ‘dat dit muzikanten zijn om in de gaten te houden’. Zijn woorden wil en kan ik graag bevestigen na het beluisteren van ‘Second Line’, de tweede plaat van Genzo Okabe waarop hij speelt met dezelfde bezetting als op zijn debuut. De titel van zijn album bevat een interessante verwijzing naar de jazztraditie uit New Orleans, waar de zogenoemde ‘second line’ het gevolg is dat achter de band, die de ‘first line’ vormt, aanloopt. In die ‘second line’ zie je de dansende mensen, de mensen die hun expressie de vrije loop geven en als het ware een groep op zich vormen. De ‘second line’ is de uitdrukking van de beleving van de ‘first line’. Dit vormt een interessant uitgangspunt voor Okabe en zijn band. De plaat begint met muziek die past in de traditie van de jazz uit New Orleans en ontwikkelt gaandeweg een meer vrije vorm, verplaatst zich dus naar die ‘second line’. Niet alleen historisch interessant, maar ook muzikaal zeer aansprekend. Okabe creëert een nieuw universum door de vroege harmonieën en ritmes te integreren in een moderne vorm. Een fascinerend verhaal is het resultaat, waarin een eerbetoon aan de vroege jazz een vertolking vindt in hedendaagse patronen. Van de trage ‘Funeral march’ tot het speelse ‘21st Century boy’, van traditioneel naar modern, maar met die traditie als basis. ‘Second Line’ is een uitmuntend vervolg op ‘Okabe Family’, van een altist die zijn muzikale wortels onderzoekt en komt tot een unieke eigen vertaling.

Frank Huser

Trailer van de opnamesessie: <http://bit.ly/1uS5aKg>

**DE BEREN GIEREN
& SUSANA SANTOS SILVA**
The Detour Fish
Clean Feed

Bezetting:

Susana Santos Silva (tp, bu),
Fulco Ottervanger (p),
Lieven Van Pee (b),
Simon Segers (d).

Bekijk hier een filmpje over de muzikale samenwerking:

<http://bit.ly/1stazrq>

**AKI TAKASE EN
ALEXANDER VON SCHLIPPENBACH**
So long Eric! Homage To Eric Dolphy
Intakt records

Bezetting:

Axel Dörner (tp),
Nils Wogram (tb),
Rudi Mahall (bkl),
Henrik Walsdorff (as),
Tobias Delius (ts),
Aki Takase,
Alexander von Schlippenbach (p),
Karl Berger (vibr),
Wilbert de Joode, Antonio Borghini (b),
Han Bennink, Heinrich Köbberling (d).

JAZZ OP DE PLAAT

De beweging van de forel is een mooie beeldspraak voor muziek die niet in eerste instantie wordt gemaakt om het publiek te behagen. De vis zwemt namelijk tegen de stroom in. Franz Schubert had dat al in de gaten, maar het Belgisch/Nederlandse trio De Beren Gieren en de Portugese trompettiste Susana Santos Silva op 'The Detour Fish' ook. Hun samenwerking tijdens het jazzfestival van Ljubljana getuigt van dadendrang en niet via de weg van de minste weerstand. Pianist Fulco Ottervanger en Susana Santos Silva leverden beiden composities aan voor de muzikale ontmoeting die niet het simpele thema-solo-thema-model volgen. Het zijn kapstukken waaraan avontuurlijke, sfeervolle improvisaties worden opgehangen. Soms bevatten die een haast klassiek aandoende melodie, zoals het fraaie, ongekunstelde begin van 'Dance of trouts' of juist een meer poppy thema, zoals 'Under swirling waters'. Op andere momenten vormt een stevige groove de basis van een nummer, zoals het funky 'Slippery men (on the riverbank)' of wordt er open geïmproviseerd, zoals in het atmosferische 'Weirs'. Al met al klinkt de combinatie niet als een trio met gastsolist, maar als een beproefd kwartetconcept. Dat zegt veel over de muzikaliteit en het gebrek aan ego van het viertal. Niemand hoeft zich te bewijzen en dat komt de muziek alleen maar ten goede. Gelukkig heeft Clean Feed een goede band met het Sloveense festival, zodat we deze prachtmuziek ook gewoon in de eigen huiskamer kunnen horen.

Herman te Loo

De pianisten Aki Takase en Alexander von Schlippenbach zetten in 2013 het project 'So Long Eric!' op om te gedenken dat saxofonist Eric Dolphy vijftig jaar geleden overleed. Ze zijn niet de enigen die met Dolphy's nalatenschap stoeien. In 2005 brachten Willem Breuker, Arjen Gorter en Frank van Bommel (die tekenen voor de arrangementen) al eens een cd uit met zijn muziek. En bijvoorbeeld in Duitsland is Silke Eberhard met de groep Potsa Lotsa met Dolphy bezig. Takase en Von Schlippenbach stelden de groep samen die op 'So Long Eric! Homage To Eric Dolphy' te horen is. Ze schreven ook de arrangementen. De gekozen mensen hebben een voorkeur voor de muziek van Dolphy of zijn improvisatoren. De thema's van de stukken zijn goed intact gebleven, al wordt vijftig jaar na dato zeer persoonlijk en progressief met de thema's omgegaan. 'Hat and beard' (arrangement Aki Takase) wordt ingeleid met zware, bijna ruwe pianoakkoorden van de beide projectleiders. Dan vertolkt de groep het thema. Karl Berger soleert toegankelijk op vibrafoon, evenals trombonist Nils Wogram, waarna Aki Takase samen met basklarinettist Rudi Mahall een fragiel klankgebouw rond het thema opzetten. Hier en daar flink in de wielen gereden door ensemblespel. De bassisten Wilbert de Joode en Antonio Borghini boksen ten slotte tegen elkaar op. In 'The prophet' heeft Tobias Delius een hoofdrol in het thema, waarna Nils Wogram gefeatured wordt. '17 West' is een duostuk met Aki Takase en Rudi Mahall in de hoofdrollen. 'Serene' arrangeerde Takase voor de vijf blazers. Nils Wogram opent het stuk, het blazersensemble rondt het af. Ook in 'Miss Ann' hebben de blazers de hoofdrol. Tobias Delius blaast zijn solo hier met veel overgave. 'Out to Lunch' ten slotte, begint met een solo van Han Bennink. Met een marstempo leidt hij het thema in. Voor progressieve musici zijn de thema's van Eric Dolphy nog steeds inspirerend.

Hessel Fluitman

WHOSHEDO**Appetite!****Eigen beheer**www.whoshedo.nl**Bezetting:**

Mylène Hanson (voc),
Tico Pierhagen (p),
Wouter Poot (g),
Pieter Althuis (b),
Jonas Linnemann (d, perc).

**DANIEL THOMPSON/
TOM JACKSON/ROLAND RAMANAN**
Zubeneschamali
Leo Records

Bezetting:

Daniel Thompson (g),
Tom Jackson (kl, bkl),
Ronald Ramanan (tp).

JAZZ OP DE PLAAT

Stel je een broeierige nachtclub voor in het New York van de jaren dertig. Het publiek bestaat uit gangsters en hun liefjes. De whisky en champagne vloeien rijkelijk en de tent staat blauw van de sigarenwalm. Achter de rookgordijnen ontwaart je een jazzband met een ravissant mooie en sexy donkerharige zangeres. Het repertoire: swing, gypsy jazz, latin, tango's.

Op 'Appetite!', de eerste cd van het orkest, doet WhoSheDo een geslaagde poging het sfeertje van weleer te doen herleven. De groep met boegbeeld vocaliste Mylène Hanson mag zich met recht een vintageband noemen. De bezetting is volledig akoestisch met als vaste mannen Tico Pierhagen op piano, Wouter Poot op akoestische gitaar, Pieter Althuis op contrabas en Jonas Linnemann op drums en percussie.

Op de plaat spelen enkele gasten mee, maar de nadruk ligt op de zelfverzekerde sensuele zang van Mylène, die – met hier en daar hulp van haar bandleden - tekende voor tekst en melodie van de negen titels. Hanson is een ondeugende mevrouw met een sterk ontwikkeld gevoel voor humor. Zo beklagt ze zich in 'G-String Swing' bij een zeeman over haar ondergoed dat zo strak zit en of de beste man daar iets aan kan verhelpen... Maar 'Appetite!' is nergens ordinair. De provocatieve teksten geven de plaat wel een extra 'bite'. Alle stukken swingen dat het een aard heeft en smaken, zoals de titel van de cd suggereert, naar meer. WhoSheDo is in te huren voor feesten en partijen en zal zeker de voetjes van de vloer krijgen.

Hans Invernizzi**Maak kennis met WhoSheDo:**

<https://www.youtube.com/watch?v=1mPxLHCcT1U>

Het blijft altijd moeilijk om titels te verzinnen voor vrije improvisatiemuziek. Dit Engelse trio koos voor de twaalf stukken op het album 'Zubeneschamali' de namen van de helderste sterren in de twaalf dierenriemsterrenbeelden. Zubeneschamali is dus geen gerecht uit de Zwitserse keuken maar de helderste ster uit de Weegschaal. Het is maar dat u het weet, want het voegt niets toe aan de begrijpelijkheid van de muziek. Die bouwt voort op de typische, non-idiomatische improvisatiestijl die in Engeland nog steeds een rol van betekenis speelt. Gitarist Daniel Thompson studeerde bij John Russell, naast Derek Bailey de grote 'gitaarheld' van de generatie die in de jaren zestig en zeventig baanbrekend was.

‘ **Harmonie en vaste ritmiek worden gemeden** ’

Ook Thompson kiest voor abstract tokkelwerk in plaats van elektronisch pedaalwerk of rockinvloeden. (Bas)klarinetist Tom Jackson en trompettist Ronald Ramanan zijn generatiegenoten die ook veelal pointillistisch te werk gaan. Toch zijn er opmerkelijke verschillen tussen de muziek die dit drietal in mei 2013 vastlegde en de klankwerelden van Russell, Bailey en anderen. Er is heden ten dage meer ruimte voor melodie, lyriek en klankschoonheid. Het titelstuk van dit debuutalbum maakt daar bijvoorbeeld ruimte voor. Maar elementen als harmonie en vaste ritmiek worden nog steeds zorgvuldig gemeden, waardoor de toegankelijkheid niet bijzonder groot is.

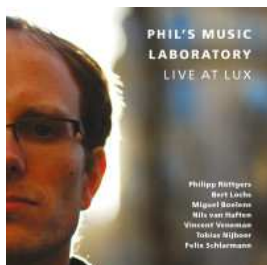
Herman te Loo**Het trio in live in 2012:**

<https://www.youtube.com/watch?v=vi1MRKbTgG4>

PHIL'S MUSIC LABORATORY Live At LUX

P-records

(www.philippruettgers.com)

Bezetting:

Philipp Rüttgers (p),
Bert Lochs (tp, flugelhorn),
Miguel Boelens (as, ss),
Nils van Haften (ts, bkl),
Vincent Veneman (tb),
Tobias Nijboer (b),
Felix Schlarmann (d).

GUARDIA CIVIL Bring On The Knights Inbetween Records

Bezetting:

Ruud Jacobs (p),
Jo Didderen (b),
Geert Roelofs (d),
+ Amik Guerra (tp, flh).

JAZZ OP DE PLAAT

Dat de Duitse pianist Philipp Rüttgers veel in bigbands heeft gespeeld, is goed te horen op zijn tweede cd 'Live At LUX'. De uit Berlijn afkomstige toetsenman, die in Arnhem woont en werkt, componeerde acht stukken voor zijn zevenmansorkest Phil's Music Laboratory. Op Rüttgers' eersteling 'The Traveler' hoorden we hem in actie met een kwartet, maar hij verlangde naar iets groters. Met vier blazers, een piano, bas en drums heb je uiteraard geen echte bigband tot je beschikking, maar je kunt er, zo blijkt, een 'big' geluid mee produceren.

Dat produceren deden Rüttgers, Bert Lochs (trompet en flugelhorn), Miguel Boelens (altsax en sopraansax), Nils van Haften (tenorsax en basklarinet), Vincent Veneman (trombone), Tobias Nijboer (contrabas) en Felix Schlarmann (drums) in de Nijmeegse zaal LUX. Rüttgers' cs voelen zich daar thuis. Dat merk je aan de ontspannen wijze van musiceren. De mannen van het lab staan met plezier op het podium van de stichting Jazz & Impro Nijmegen (JIN).

Hoewel, zo schrijft Rüttgers in zijn liner notes - zijn orkest bestaat uit muzikanten met verschillende achtergronden en leeftijden - is wat hen bindt een grenzeloos vertrouwen in elkaar. Zonder sterk repertoire bereik je echter niets. De stukken van Philipp Rüttgers zijn divers van aard. Soms mijmerend en kabbelend, dan weer heftig swingend. Het ene nummer leunt sterk op de jazztraditie; het andere verradert een voorliefde voor neobop en avantgarde. Maar de groep heeft onmiskenbaar een eigen sound.

Hans Invernizzi

Bekijk deze formatie live in Lux:

<https://www.youtube.com/watch?v=mL85ikH5BWk>

Vergis u niet. De Ruud Jacobs van de formatie Guardia Civil is geen bassist, maar een jonge in 2012 afgestudeerde pianist aan het Maastrichtse Conservatorium. Voor zijn eindexamenproject arrangeerde Jacobs nummers van Sting en The Police. Op de ep 'Bring On The Knights' is dat materiaal te horen in een uitvoering met bassist Jo Didderen en drummer Geert Roelofs. Met zijn drieën en wat hulp van de Cubaanse gasttrompettist Amik Guerra zetten ze een brede klank neer. De actieve opener, 'Message in a bottle', wordt fraai 'verjazzt'. In het tweede nummer, 'Every breath you take', heeft contrabassist Jo Didderen een hoofdrol. De Cubaanse trompettist Amik Guerra vervult hier de solistenrol.

‘The Police verjazzt. Prima debuut van Ruud Jacobs’

Met zijn tweeën maken ze dit nummer. 'Dienda' is een Latijns nummer waarin de trompettist opnieuw centraal staat. Hier met de pianist. Voor het vierde en laatste nummer, de 'Moonsuite', zijn drie stukken van Sting gebruikt: 'Walking on the moon', 'Moon over Bourbonstreet' en 'Sister moon'. Met een driving bass en sterk werk van achter het drumstel is hier onversneden jazz te horen. Wel ontbreekt het drama en de overtuigingskracht die Sting in zijn songs legt/legde in deze stukken wat. Maar daardoor winnen ze wel aan intimiteit. Prima debuut. Ten slotte: vertaal Guardia Civil even in het Nederlands of in het Engels. En haal die 'k' dan ook even uit de titel van de cd. Leuk gevonden.

Hessel Fluitman

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzfliits>.

KRUIDKOEK Luchtig Beslag Eigen Beheer

Bezetting:

Nick Feenstra (s),
Tijmen Kooiker (gt),
Reindert Kragt (b),
Bram Knol (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Onder de wel erg Nederlands klinkende bandnaam 'Kruidkoek' opereren vier jonge kerels. Vier enthousiaste jonge honden eigenlijk. Ze boden op de Jazzdag 2014 hun demo aan ter beoordeling door een luisterpanel. Nu is hun ep uitgebracht. Hij wordt aangeboden in een zelfgemaakt kartonnetje voor 6 euro, maar is ook digitaal te koop voor een door de koper zelf te bepalen prijs. Dat is mooi en het zal zorgen voor de nodige publiciteit. De bandnaam, de titel van het album en de composities verraden een jeugdig gevoel voor humor.

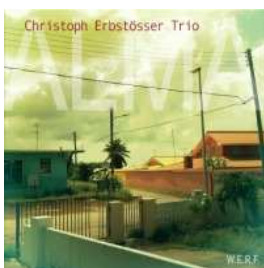
Wat te denken van: 'Gember', 'Boter', 'Zetmeel' en 'Basterdsuiker'? Het viertal kent elkaar van het conservatorium in Zwolle. Ze maken hippe jazz, provoceren zonder echt te provoceren, zijn soms ruig en vet, dan weer zorgvuldig en stijlvol. Dit alles past natuurlijk niet in een keurige studio maar zal het moeten hebben van optredens waarbij gedanst en geschreeuwd kan worden. Reggae, rock, jazz, het komt allemaal voorbij, maar altijd op een energieke, enthousiaste manier. Zo klinkt 'Gember' zoals verwacht pittig en is 'Boter' inderdaad een zachte ballad, met een sample van de stem van schilder Bob Ross. In 'Zetmeel' doet de sound van saxofoon van Nick Feenstra een nauwe samenwerking met Benjamin Herman vermoeden. Het lijkt sterk op het 'New Cool Collective'. Het is afwachten wat deze band in de toekomst zal 'bakken'.

Peter J. Korten

Maak hier kennis met Kruidkoek:

<https://www.youtube.com/watch?v=244E9eY4xSE#t=228>

CHRISTOPH ERBSTÖSSER TRIO Alma W.E.R.F

Bezetting:

Christopher Erbstösser (p, keyb),
Mike Armoogum (el b),
Sonny Troupé (d),

Dat jazz ook erg zonnig en blij kan klinken hoor je bij het trio van de Duitse pianist Christoph Erbstösser, die met zijn kompanen Mike Armoogum (Mauritius) op basgitaar en Sonny Troupé (Zuid-Afrika) op drums met 'Alma' een kleurrijk album heeft gemaakt. Erbstösser heeft een voorkeur voor 'open jazz'. Net als op zijn vorige trioalbum, het inmiddels alweer dertien jaar geleden verschenen 'Vive Les Étrangers' (2001), getuigen de composities van een 'open mind', met een levendige klankkleur en een speelse benadering van lijn en ritme. In Keulen geboren, geschoold in Nederland en in Amerika (bij Jim Beard), woonachtig in België (lid van het Brussels Jazz Orchestra) en met Parijs als zijn domicilie heeft Erbstösser zich een kosmopolitisch idioom eigen gemaakt. En dat hoor je in zijn muziek. Op akoestische piano en op elektrische keyboards creëert hij een geheel eigen sound waarin traditionele Europese jazz en Afrikaanse invloeden mooi samenvloeien, zoals je dat ook bij iemand als Joe Zawinul kon horen. Er is verwantschap tussen de muziek van het trio van Erbstösser en Zawinul en diens Syndicate. Armoogum op basgitaar en Troupé op drums leveren ongetwijfeld belangrijke bijdragen daartoe met hun levendige en melodieuze spel. Ook hier bijzonder aangename parallellen met het spel van bijvoorbeeld bassist Richard Bona en drummer Paco Sery. 'Alma' is een fraai album, van een trio dat dikwijls breder klinkt dan een klassiek trio en een pallet van rijke veelkleurigheid creëert.

Frank Huser

Live-compilatie van het Christoph Erbstösser Trio:

<http://youtu.be/EW4btIDKxBo>

Volg het jazznieuws op de voet.

<http://www.twitter.com/jazzflits>

JAZZ OP DE PLANKEN

UITREIKING BOY EDGARPRIJS

Datum en plaats:

14 december 2014, Bimhuis, Amsterdam.

Op de Jazzdag (eind juni) werd het al bekendgemaakt, maar op 14 december kreeg pianist Jeroen van Vliet hem echt in handen, de Buma Boy Edgarprijs, een plastiek van Jan Wolkers en een bedrag van 12.500 euro. Het podium van het Bimhuis was overvol: voorbereid op zes bezettingen, alle door Van Vliet samengesteld. Ook de zaal was vol, er was zelfs een bus met Tilburgers gekomen om hun plaatsgenoot te zien optreden. De sfeer was heel feestelijk. Toen presentatrice Vera Vingerhoeds alleen al de naam Jeroen van Vliet noemde, juichte het publiek. In haar inleiding noemde ze wat hoogtepunten uit het juryrapport. "Van Vliet maakt muziek waarin je je verliest. Hij behoort tot de paar grote dichters van de Nederlandse geïmproviseerde muziek. Een warm persoon die zich nooit laat verleiden om in onnodig gecompliceerde vormen te musiceren, maar altijd trouw is aan de mooie klank." De zes concerten rondom de uitreiking toonden overduidelijk de waarheid van dit betoog. Willem Kühne, de vroegere pianoleraar van Jeroen van Vliet overhandigde halverwege de avond de prijs. Kühne: "Ik moet bekennen dat ik als je leraar meer heb geleerd van jou dan jij van mij."

Jeroen van Vliet OGU & Claudio Puntin

In deze groep bleek het improviserend vermogen van Van Vliet het grootst. Fluisterende klanklandschappen zwelden aan tot een majestueus universum. Vooral Claudio Puntin deed uiterst spannende dingen op zijn basklarinet. Daartussen 'zweefde' ook gitarist Bram Stadhouders met zijn karakteristieke hoge noten. Ze wachtten op elkaar, luisterden aandachtig en pasten hun improvisatie soepel aan elkaar aan. De stukken hadden een geleidelijke opbouw, wat spanning en intensiteit betreft.

Duo Jeroen van Vliet en Eric Vloeimans

Dit duo kenmerkt zich vooral door prachtige overeenkomsten. Als broers zijn ze aan elkaar gewaagd. Puur drama en emotie stroomden uit 'Treasure'. Daarna kwam 'Dreamland', zoals ze het noemden: 'een gouwe ouwe', huppelend en vrolijk. Vloeimans zweefde mijlenver boven het thema en dook er daarna als een roofvogel weer op.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Jeroen van Vliet heeft zojuist de Boy Edgar Prijs 2014 uit handen van Willem Kühne ontvangen. (Foto: Joke Schot)

Van Vliet en Vloeimans (rechts). (Foto: Joke Schot)

Prijswinnaar Jeroen van Vliet. (Foto: Joke Schot)

Estafest is geboren uit twee duo's met maar liefst drie Boy Edgarprijs-winnaars. De muziek bevatte mooie harmonieën en ook een lang, unisono gespeeld thema. Gitarist Anton Goudsmit maakte de rest helemaal gek met een rauwe en vervormde solo. Hij dreef de rest tot absolute waanzin. Wat een energie. Van violist Oene van Geel klonk 'De hamer' met korte, snelle stootjes. Hij speelde ook fanatiek op zijn cajon. Dit stuk sloot af met een geweldige climax en een plotse-ling einde. Daarna volgde nog een duet van Jeroen van Vliet en Oene van Geel: 'No farewell', een beladen thema.

Carlo Mombelli & Jeroen van Vliet

Van Vliet zei over bassist Mombelli dat hun muzikale ideeën gevoelsmatig overeenkomen. En dat bleek te kloppen. Mombelli begon solo met een spannende improvisatie met een 'backward effect' waarbij hij helemaal in de muziek opging. Hij boog door zijn knieën en zong ook woordloos. Wat een excellente samenwerking. Ze speelden ook 'Motian the explorer' en het extreem vervormende, provocerende 'In-Between I'll eat dark chocolate' van Mombelli, waarbij hij zichzelf meervoudig dubtte.

Sikeda is opgericht ter gelegenheid van de compositieopdracht die Jeroen van Vliet kreeg voor het North Sea Jazzfestival in 2008. De prijsuitreiking was aanleiding om de groep voor het eerst te herenigen. Bassist Frans van der Hoeven kon er niet bij zijn, maar gelukkig was Carlo Mombelli in huis. De groep klonk veel groter dan de zes leden die ze rijk is. 'Hide and seek' had een zware groove en 'Al-Kirbah' was een Arabisch feest, vooral door de Iraanse percussionist Afra Mussawisade, maar vlak ook saxofonist Mete Erker niet uit. Daarnaast droeg cellist Jörg Brinkmann bij aan het weidse kleurenpalet. Van Vliet legde het concert een paar minuten stil wegens een weigerende laptop waarop essentiële samples stonden. Daarna klonk 'Bring me home', een ijzersterk thema dat al vlot vervormde tot lichte chaos, maar even later via een lieflijke omslag weer bij het uitgangspunt aankwam.

Als grande finale speelden alle dertien musici. 'Hyper' van Vloeimans werd onder handen genomen. Diverse artistieke aspecten uit de eerdere bezettingen speelden in deze finale een rol. Het was een feestelijke avond die elk argument uit het juryrapport rechtvaardigde.

Peter J. Korten

JAZZ OP DE PLANKEN

Jeroen van Vliet geniet. (Foto: Joke Schot)

'Het was een feestelijke avond die elk argument uit het juryrapport rechtvaardigde'

Vlnr: Jeroen van Vliet, Oene van Geel, Anton Goudsmit en Mete Erker, oftewel Estafest. (Foto: Joke Schot)

Bassist Carlo Mombelli. (Foto: Joke Schot).

JAZZ OP DE PLANKEN

AL DI MEOLA

Bezetting:

Al Di Meola (gt), Mario Parmisano (p), Rhani Krija (perc), Peter Kaszas (d).

Datum en plaats:

14 december 2014,
North Sea Jazz Club, Amsterdam.

Met twee uitverkochte concerten in de North Sea Club sloot gitaarvirtuoos Al Di Meola zijn Europese najaarstournee af. De Amerikaan interpreteerde songs van The Beatles plus oude en nieuwe stukken. Di Meola's laatste album 'All Your Life' is een betoverende ode aan The Beatles. Volgens de zestigjarige meester dé groep die hem inspireerde gitaar te gaan spelen. In de populaire Amsterdamse jazzclub speelde hij slechts vijf nummers van die cd, waaronder 'And I love her', 'Eleanor rigby' en 'Blackbird'. In de vertolking van de gitarist bleven de Lennon & McCartney-melodieën herkenbaar, maar neigden de arrangementen soms naar klassiek. Uiteindelijk pasten Di Meola's bewerkingen in het beproefde world-concept waarmee hij ook eerder het werk van Astor Piazzolla onder handen nam. Alles uitgevoerd met een fabelachtige techniek, ritme en intensiteit. Met een hartstochtelijk en opzweepend 'Azure' eerde Di Meola zijn dit jaar overleden vriend en collega Paco de Lucía. Ook verraste hij met de gloednieuwe fusioncomposities 'Stephanie's theme' en 'Adore'. Die nummers klonken voor zijn doen minder complex en leken op romantische liefdesverklaringen aan zijn beeldschone verloofde, die tijdens het optreden de cd-verkoop onderhield. Uiteraard sloeg de meester de klassieker 'Mediterranean sundance' niet over, het voor zijn werk kenmerkende huzarenstuk met jazz-, rock-, flamenco- en mediterrane invloeden. Tijdens de twee uur durende performance werd Di Meola begeleid door een multicultureel trio: Mario Parmisano (p), Rhani Krija (perc) en Peter Kaszas (d). Met name de interacties tussen Di Meola en Krija zorgden voor een magische dynamiek. Hoewel de gitarist de gehele avond akoestisch speelde, versterkte hij op spaarzame momenten het geluid met effecten die de sound afwisselend rauwer, synthetischer of ruimtelijker maakten. Zijn genadeloze snelheid en uitmuntende gevoel voor ritme, blijven adembenemend.

Serge Julien

'Met name de interacties tussen Al Di Meola en percussionist Rhani Krija zorgden voor een magische dynamiek'

'Al Di Meola's genadeloze snelheid en uitmuntende gevoel voor ritme zijn adembenemend'

Drie keer Al Di Meola. (Foto's: Robert Veen)

JAZZ OP DE PLANKEN

MANU KATCHÉ

Bezetting:

Luca Aquino (tp),
Tore Brunborg (s),
Jim Watson (p, org),
Manu Katché (d).

Datum en plaats:

12 december 2014,
LantarenVenster, Rotterdam.

Hij wist het zich nog te herinneren: drummer Manu Katché was voor de tweede keer in Rotterdam. De eerste keer was tijdens de opening van de nieuwe vestiging van LantarenVenster door koningin Beatrix. Katché trad dit keer aan met een internationaal kwartet: uit Italië, Noorwegen, Engeland, en zelf woont hij in Frankrijk.

De groep speelde elf vrij gemakkelijk in het gehoor liggende stukken, waarvan de meeste van zijn laatste cd 'Live In Concert'. De eerste zeven zelfs in dezelfde volgorde als op het in Parijs opgenomen album. Tijdens het concert hing een 'rookwolk' roerloos boven het podium. Alleen boven de beweeglijke drummer vervormde de rook subtiel. Met zijn rechterhand besloeg Katché de gehele breedte van zijn drumstel. Hoe snel hij ook sloeg, elke afzonderlijke slag was door zijn perfecte articulatie hoorbaar. Kenmerkend voor zijn spel zijn de piepkleine bekkens die hij gebruikte.

'Song for her' begon met een gevoelige pianosolo, met daarna lange baslijnen vanonder het orgel. Als organist Jim Watson van zijn orgel overstapte naar de vleugel waren er toch nog bastonen te horen. Die bleken veroorzaakt door het mini-keyboardje van saxofonist Tore Brunborg. Laatstgenoemde deed soms denken aan zijn collega's Jan Garbarek en zelfs Groover Washington jr. en hij was de kleurmaker van het concert. Na vijf kwartier gaf Katché een toegift, solo. Hij roffelde razendsnel maar fluisterstil op de basdrum en creëerde mooie afgeronde frasen. Later kwam de band er alsnog bij en volgde 'Rose', een ballad met een mooie solo op een gebogen sopraansaxofoon.

Peter J. Korten

'De groep speelde elf vrij gemakkelijk in het gehoor liggende stukken, waarvan de meeste van zijn laatste cd 'Live In Concert'

Drie keer Manu Katché in Rotterdam. (Foto's: Joke Schot)

JAZZ OP DE PLANKEN

INSTANT COMPOSERS ORKEST

Bezetting:

Thomas Heberer (cnt),
 Wolter Wierbos (tb),
 Michael Moore (kl, as),
 Ab Baars, Tobias Delius (ts, kl),
 Mary Oliver (v, av),
 Tristan Honsinger (c),
 Ernst Glerum (b),
 Han Bennink (d).

Datum en plaats:

7 december 2014,
 Hothouse Redbad,
 Leeuwarden.

Het eerste dat ik - met veel plezier - tijdens het concert van het Instant Composers Orkest (ICP) opschreef was: 'die gore tenore'. Daarmee verwijzend naar Tobias Delius en Ab Baars, die in 'Bospaadje konijnehol' precies zoals het hoort, nogal rauw en donker hun partijtje meeblieden. Op de gelijknamige cd duurt dit nummer rond de twee minuten, maar nu werd er door de heren en dame van het orkest ruim gebruikgemaakt van de improvisatorische mogelijkheden. De drie strijkers lieten het stuk in een gezamenlijke improvisatie overlopen in Maurice Horsthuis' 'Bleekgezicht'. Daarin hoorden we een prachtige drieklank van een klarinet en twee tenoren, met swingende begeleiding van bas en drums. De cluster muziek werd door kornettist Thomas Heberer en trombonist Wolter Wierbos rondgebreed met een fragment van 'Caravan'. Daarna was het de beurt aan Ernst Glerum in zijn kwaliteit van de door zijn tekst struikelende opersprekstalmeester.

Han Bennink. (Persfoto: Fred van Diem)

Ja, het ICP is weer in het land. Weliswaar zonder de jarenlange leider Misha Mengelberg, al is die nog wel in geest aanwezig. De ICP-ploeg is al zo lang samen, dat ze precies van elkaar weten waar ze aan toe zijn. Voor elk van de muzikale persoonlijkheden geldt: jezelf blijven en je eigen inzichten blijven volgen. Mee-draaien en richting geven. De uitvoering van een stuk kan op cd heel anders klinken dan live. Dat gold in Leeuwarden bijvoorbeeld voor 'Der jofelen pels slip'. Vooral doordat cellist Tristan Honsinger de muzikanten als 'instant composer' met inzet van zijn gehele lijf dirigeerde. Of voor 'Bolly wolly', ook van de nieuwe ICP-cd 'East Of The Sun'. Deze 'kapstok' werd bij Hothouse Redbad volkomen anders gebruikt dan tijdens de opnamesessie voor de cd. Natuurlijk, de gesproken, geschreeuwde en gegilde communicatie tussen violiste Mary Oliver en Tristan Honsinger - anders kwamen ze niet boven het geweld van het orkest uit - bevatte min of meer dezelfde teksten, maar wat de muzikanten deden was weer een stap verder dan op de cd, die dit voorjaar werd opgenomen.

Na de pauze kwam een aantal 'ICP-standards' aan de beurt: 'East of the sun', 'Een beetje zenuwachtig', '2300 Skidoo', 'Solitude' en 'The mooche'. Als om wat tegenwicht te geven begonnen ze de set met 'Chaos', een collectieve improvisatie.

Tijdens een ICP-concert valt op hoe de musici met veel toewijding en wederzijds respect hun ding doen: samenwerken, storen, ongeveer gelijk op werken. Het is kortom een feestelijk spektakel, waarbij de bezoekers ogen en oren te kort komen om alles goed op te kunnen nemen.

Hessel Fluitman

JAZZ OP DE PLANKEN

STACEY KENT

Bezetting:

Stacey Kent (voc), Jim Tomlinson (sax, fl), Graham Harvey (p), Jeremy Brown (b), Josh Morrison (d).

Datum en plaats:

5 december 2014, Cultuurcentrum Hasselt.

Als matige jazzliefhebber, en absolute nitwit wanneer je praat over jazzlegendes, moest ik vrijdagavond in Cultuurcentrum Hasselt ootmoedig bekennen dat ik het optreden van Stacey Kent verkeerd had ingeschat. Ik weet het. Je moet onbevangen naar een optreden gaan en je laten verrassen. Maar zijn we niet allemaal een beetje misvormd en vooringenomen? Langzaam maar zeker werd ik, samen met een bijna uitverkochte schouwburg, vertederd door het subtiele samenspel, de melodische composities en de lyrische evocaties van een grote dame, Stacey Kent.

Als 46-jarige draait Stacey Kent al geruime tijd mee in het jazzcircuit. Het huwelijk met saxofonist/fluitist/componist Jim Tomlinson mag dan ook niet verwonderen. Beiden gaven die avond een oerdegelijke Braziliaanse 'bossa nova'-set, met de voorstelling van hun laatste cd 'Changing The Lights'. Glansrijke en soms opvallende assistentie kwam van pianist Graham Harvey, drummer Josh Morrison en Jeremy Brown op contrabas.

Met enige distinctie schreed Stacey Kent het podium op en zong '...the change in me is you...'. Ik had onmiddellijk iets om over na te denken. Met sensuele stem bracht ze in diverse talen (Engels-Portugees-Frans) een easy listening-oeuvre met composities van haar man Jim Tomlinson (die ze regelmatig bewierookte en waarbij hij ijzig klam bleef), Stan Getz/Jaoa Gilberto en Marcos Valle. De love songs gingen erin als zoete koek en de bossanova riep een zwoel sfeertje op dat uitnodigde tot lijfelijke dansspasjes.

Onopvallend speelde Tomlinson afwisselend op sax, dwarsfluit, gitaar. Toegegeven, pure wereldklasse hoe hij subtiel de ritmesectie stuurde als componist/uitvoerder van wereldsongs (en neen, het grijsgedraaide 'Girl of Ipanema' was er niet bij). Maar dé kracht sproot voort uit het uitzonderlijke samenspel met ruimte voor solo's die als lijm pasten voor elke song.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Stacey Kent: een grote dame. (Foto: Jean Schoubs)

Een vloeiende stroom van noten met respect voor ieders kwaliteiten. Uitzonderlijk applaus kwam voor de drumsolo van Josh Morrison, ritmisch zeer sterk opgebouwd maar toch niet zo origineel. (Morrison heeft zich iets te nadrukkelijk gebaseerd op het slagwerk uit 'Time has come today' van de rockband The Chamber Brothers (jaren zeventig).

Stacey Kent bracht met haar fluwelen stem sensualiteit over op een publiek dat letterlijk aan haar lippen hing. Zwoel, sensueel, ritmisch, melodisch of parlando. Haar hele lijf straalt jazz uit. Melancholie en romantiek, niet altijd even swingend maar wel emotioneel, kenmerkten niet alleen de muziek maar misschien ook wel de mens in haar. In het bisnummer klonk de frase '...shall we dance, shall we fly...'. Wel, lovenswaardig zoals zij door het leven fladdert en ons laat meegenieten.

'Changing the lights' verscheen reeds eind 2013 maar Cultuurcentrum Hasselt kon haar ultiem toch nog strikken voor een laatste concert in België, alvorens hun vertrek naar New York. Jazz in provincie Limburg, niet vanzelfsprekend, een uitzonderlijke belevenis én voor herhaling vatbaar.

Marino Serdons

JAZZ OP DE PLANKEN

**BOBBY AVEY
FEAT. MIGUEL ZENÓN****Bezetting:**

Miguel Zenón (as), Ben Monder (gt), Bobby Avey (p), Michael Janisch (b), Jordan Perlson (d).

Datum en plaats:

3 december 2014, Bimhuis, Amsterdam.

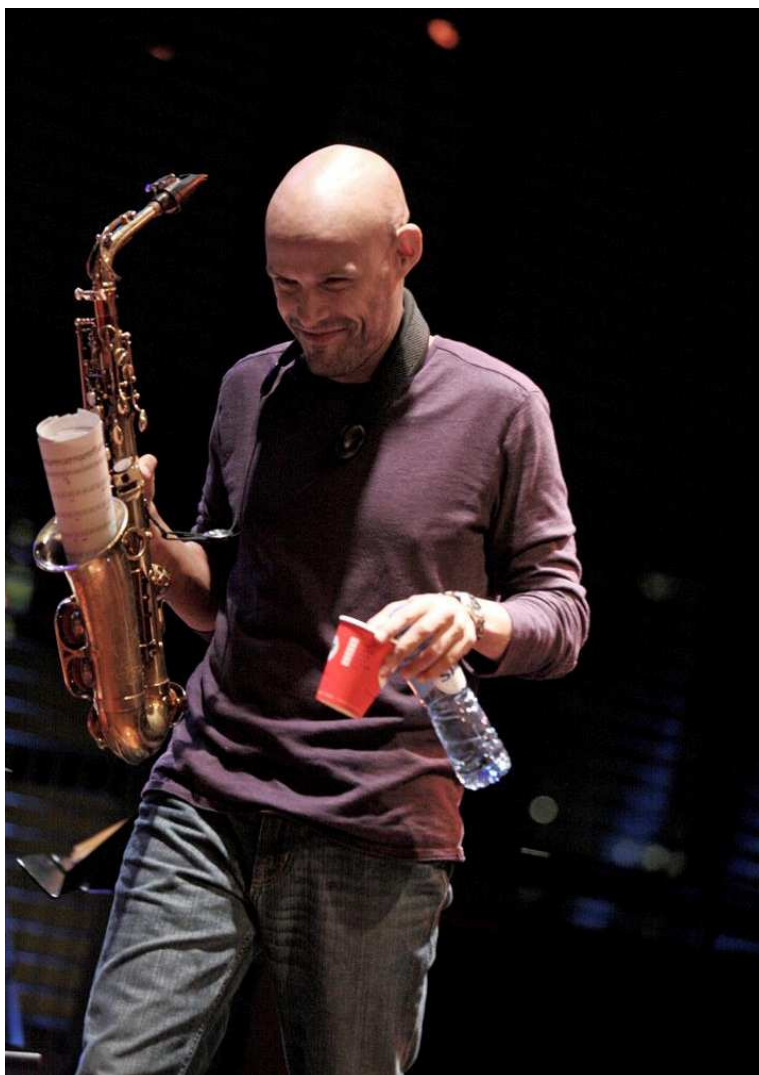
Op dit moment maakt hij naam in de band van Dave Liebman. In 2011 won pianist en componist Bobby Avey de Thelonious Monk International Jazz Composers Competition. Later dat jaar kreeg hij een beurs, waardoor hij een studiereis naar Haïti kon maken. In een klein dorp verdiepte Avey zich in voodoo ceremonies. De muziek die hij vastlegde van twee drumsembles inspireerde hem tot het schrijven van 'Authority melts from me'. Een suite. In dit stuk worden opzweepende ritmes die zijn ontleend aan voodoo rituelen, verbonden met hedendaagse jazz. Met deze compositie betuigt Avey zijn respect aan de Haïtiaanse bevolking, die zich in 1804 middels een slavenopstand wist te bevrijden van koloniale overheersing. Eerder dit jaar verscheen de inmiddels veelgeprezen cd 'Authority Melts From Me', die werd opgenomen door nagenoeg dezelfde groep, die een korte Europese tour maakte.

Avey verwijst met zijn muziek naar de moraal van de samenleving. In zijn werk benadrukt hij de culturele diversiteit van jazz en de verschillende tradities die samenkomen in de Amerikaanse muziek. Muzikale identiteit staat in schril contrast tot menselijke conflicten en onverdraagzaamheid.

Bij aanvang van dit concert ervoer je direct een mystieke atmosfeer, die aanvoelde als een bezwering. De muziek is 'filmisch' en rijk aan energie en beweging. De composities bestaan uit clusters van stuwende ritmische motieven. Avey weeft lagen van ritmiek, melodie en harmonie. In een mooie balans creëert hij sterke dynamische contrasten. Qua uitwerking grenzen sommige passages aan minimal music.

Saxofonist Miguel Zenón leverde een prominente bijdrage. Zijn spel was lyrisch, grillig en energiek. Zijn lange solo's waren abstract en leken verhulde kreten uit te drukken. Het spel van Ben Monder stond in groot contrast tot dat van Zenón. Zijn gitaar klonk omfloerst, in complexe arrangementen.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Miguel Zenón. (Foto: Joke Schot)

Met galm creëerde hij feeëriekke sferen en met toepassing van synthesizers ontstonden etherische climaxen die ver afdwaalden van de stuwende ritmes in de muziek. Bassist Michael Janisch en drummer Jordan Perlson dienden de muziek. Ze creëerden genuanceerde ritmische patronen vol sfeer en kleur. Ondanks hun prominente rol waren ze nergens overheersend.

Ook het spel van Bobby Avey was terughoudend en genuanceerd. In de eerste plaats was hij leider van een ensemble en bewoog hij organisch mee met de muziek. Op de piano speelde hij complementaire ritmes en harmonieën. Op een paar momenten bracht hij verrassende accenten aan. In een solistisch intro speelde hij een tegendraads asymmetrisch ritme, dat deed denken aan Béla Bartók. In een andere passage klonken atonale klanken en werkte Avey naar een climax toe, waarin alleen nog ijle hoge tonen klonken.

Avey is een veelbelovende kunstenaar die zijn geëngageerde motieven tot leven brengt in geloofwaardige muziek. Met deze groep gaf hij een boeiend concert. Een aantal climaxen waren te complex, waardoor nuances vertroebeld raakten. De muziek bereikte een mooie balans wanneer het volume werd teruggeschroefd en ruimte liet voor de symfonische nuances.

Roland Huguenin

NEW YORK CALLING

MERRY CHRISTMAS

Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

Ik loop van mijn huis naar Steinway Street. Naast mij verschijnen plotseling tientallen donkergrijze busjes vol Mexicanen die op de hoek van Steinway en 34th avenue uitstappen. Een lange, brede, blanke man - duidelijk de leider van de groep - geeft snelle instructies en met een ladder in de hand verspreiden de mannen zich vervolgens vliegensvlug over de straat. Ze bewegen snel en behendig, wat ze ook aan het doen zijn, dit doen ze vaker... Binnen vijf minuten zijn alle Mexicanen weer verdwenen en de busjes scheuren de straat uit. Alleen de blanke man is overgebleven. Hij staat in het midden van het kruispunt en heeft een knop in zijn hand, hij telt: 1,2,3... FLASH, BOOM, BANG, WOW! Steinway is verlicht met kerststerren, rendieren en engel-tjes, en door grote luidsprekers klinkt een kinderkoor: 'Christmas time is here, happiness and cheer'. Het is eind november en Kerstmis is begonnen...

Als je geen kerstliefhebber bent, moet je zo snel mogelijk weg uit dit land want er is geen ontkomen aan. Uit de luidsprekers, die op straathoeken zijn gemonteerd, klinkt non stop kerstmuziek. In de bus naar Bayside wordt dit bandje om de tien minuten afgedraaid: "To you and your family: Have a safe, happy and healthy holiday season."

Het mooie van deze periode is dat jazz even algemeen geaccepteerd wordt in winkels, drogisterijen, warenhuizen, Walmarts en zelfs de M&M store. Ella Fitzgerald, Louis Armstrong, Duke Ellington en Nat King Cole staan in mijn supermarkt op 'repeat' en winkelen wordt daardoor een stuk prettiger. Ook wat werk betreft kun je als muzikant niet klagen want het is de drukste periode van het jaar. Bedrijven organiseren feestjes voor hun werknemers, restaurants willen extra live-muziek en 'Pre-Christmas Party's' zijn populair onder Manhattans 'rich and famous'. Natuurlijk wordt er minstens een kerstlied per set verwacht en dit is elk jaar weer een dilemma. Ga je voor een echte 'traditional' zoals 'Stille nacht' of 'Er is een roos ontsprongen'? Wordt het een echte meezinger zoals 'Let it snow' en 'Santa Claus is coming to town'? Of kies je voor een obscuur liedje met het risico dat mensen het niet als kerstlied herkennen en alsnog naar je toekomen om te vragen of je toevallig 'White Christmas' kent.

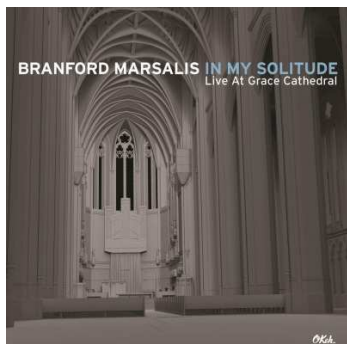
Ook de verkoop van cd's gaat rond de feestdagen omhoog en vooral de echte kerstalbums gaan als een speer. Het best verkochte kerstalbum ooit in Amerika volgens de Billboard Charts is 'Elvis' Christmas Album' van Elvis Presley. Tot mijn verbazing staat op nummer twee het album 'Miracles' van saxofonist Kenny G. met 7,3 miljoen verkochte exemplaren. Daarmee verslaat hij Mariah Carey met haar 5,3 miljoen verkochte kerstalbums, behoorlijk indrukwekkend voor een instrumentalist. Overigens staat 'The Christmas Album' van Nat King Cole met 6 miljoen verkochte cd's op nummer vijf.

Ik vier kerst dit jaar in Nederland, weg van alle gekte. Als ik terugkom draaien ze gewoon weer Taylor Swift en Miley Cyrus in mijn supermarkt en zijn de snelle Mexicanen in hun grijze busjes al door de wijken gevlogen om de straten weer donker en grijs te maken... Dus ik geniet er maar even van: Merry Christmas!

Sinds 2013 treedt **Roos Plaatsman** op onder de artiestennaam Rose Ellis. Haar website: <http://roseellismusic.com>.

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 15 december 2014

1 Branford Marsalis

In My Solitude (Marsalis Music/OKeh)

2 James Farm

City Folks (Nonesuch)

3 Stanley Clarke

Up! (Heads Up)

4 Gideon van Gelder

Lighthouse (Rosen Records)

5 Jef Neve

One (Universal) 1 Dianne Reeves

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

1 Walter Smith III

Still Casual (Eigen beheer)

Tenorist Walter Smith maakt al jaren lekkere post bop-cd's. 'Still Casual' is daar geen uitzondering op. Ook een fijne bijdrage van Matthew Stevens op gitaar.

2 Teus Nobel

Legacy (Flying High Records)

Tweede cd van Teus, die geheel anders is dan de voorganger. Meer akoestisch (Miles-achtige) nummers. Goed gespeeld door hedendaagse Nederlandse jazzkanjers.

3 Mostly Other People do the Killing

Blue (Hot Cup Records)

Wat zijn deze jonge New Yorkse honden toch helden. Hun eigen muziek is fris, rauw en erg van NU. Deze keer spelen ze 'Kind Of Blue' van Miles Davis letterlijk na. Op zich al een kunststukje, maar door MOPDTK wordt het ook echt Kunst (jawel, met de grote K). Curieus en knap tegelijk.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<https://www.facebook.com/Jazzflits>

JAZZ OP DE PLAAT KORT

BUCKNER/LÉANDRE/MITCHELL

Flowing Stream

Leo Records

Bezetting:

Thomas Buckner (voc), Joëlle Léandre (b. voc), Nicole Mitchell (fl).

Bassiste/vocaliste Joëlle Léandre en fluitiste Nicole Mitchell vormen al jaren een duo. Voor het Vision Festival in New York in 2012 vroegen ze stemwonder Thomas Buckner als derde muzikant. Het hoorbare resultaat, door Leo Records vastgelegd als 'Flowing Stream', gaat uit van de menselijke stem. Léandre heeft haar contrabas weliswaar als hoofdinstrument, maar gooit van tijd tot tijd haar stembanden in de strijd. Mitchell heeft een vocaal concept van haar instrument, en zo ontstaat een muzikaal gesprek dat vloeit en stroomt. De titel slaat de spijker dan ook volkomen op de kop.

Herman te Loo

IN DE KLEEDKAMER

Fotoserie Joke Schot

Welwillend poseerde drummer Manu Katché op 12 december voor de reeks portretten die fotograaf Joke Schot van jazzmusici maakt in de kleedkamer van LantarenVenster. Katché was na vier jaar weer eens in het Rotterdamse theater annex filmhuis. Hij trad er 6 november 2010 tijdens het openingsconcert voor het laatst op.

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

CHARLIE PARKER

Bird Symbols

Musidisc

We hadden thuis een 25 cm-elpee van trompettist Bill Coleman met live-opnamen uit de Salle Pleyel in Parijs, en een stapel 78-toeren platen met allerlei amusementsmuziek. Maar ik wilde Charlie Parker hebben. 'Bird Symbols' was de eerste jazzelpee die ik zelf kocht, in juli 1966. Om die te kunnen betalen liep ik op een zaterdagochtend bij een tuinder het gerooide bollenveld na om de achtergebleven tulpenbollen te 'lezen'. Ik weet nog dat ik 's middags met het verdiende geld naar de platenzaak ging om deze elpee op te halen.

Het is een verzamelaar met diverse opnamen uit 1946 en 1947. Uit de Dial-catalogus, zo traceerde ik later. 'Moose the mooche', 'Ornithology', 'Yardbird suite', en 'A night in Tunesia' zijn van 28 maart 1946 en komen uit de tweede opnamesessie van Parker voor dat label. Titels die de moeite waard waren om te leren kennen. Parkers begeleiders waren gitarist Arv Garrison en pianist Dodo Marmarosa. Namen die je bijna nooit meer tegenkomt. En Lucky Thompson! Die ondergewaardeerde tenorsaxofonist speelde in 1968 nog in Rotterdam met onder anderen Rob Madna, zo ontdekte ik ruim veertig jaar later. En Miles Davis. Wist ik veel dat die toen nog aan het begin van zijn carrière stond. Van Parkers opnamesessie van 19 februari 1947 stonden 'Bird's nest' en 'Cool blues' op de plaat. Met onder anderen Erroll Garner op piano. Uit het boek 'Twintig Reuzen Van De Jazz' van Dick Hendrikse begreep ik indertijd dat Garner een heel grote moest zijn. Daar glimlach ik nu om, maar toch: hij speelde wel snel en imponerend.

Kant B van de elpee bestond uit ballads die 4 november 1947 waren opgenomen. Die kant mocht bij ons thuis zelfs tijdens het eten worden opgezet. 'Embraceable you' is hartbrekend mooi. Ik heb 'Bird Symbols' grijs gedraaid.

Dat Parker een van de belangrijkste artiesten in de jazz was, maakte deze plaat achteraf een gelukkige keuze. En geen slecht begin van een jazzcollectie. Ook al was het dan een goedkope uitgave van een Frans budgetlabel.

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

JAZZWEEK TOP DRIE

15 december 2014

1 Kenny Barron & Dave Holland

The Art Of Conversation
(Impulse!)

2 Peter Zak

The Disciple
(SteepleChase)

3 Houston Person

The Melody Lingers On
(HighNote)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

INDEX GERECENSEERDE CD'S

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Raadpleeg dan onze index van gerecenseerde cd's. De index geeft een overzicht van de platen die in de nummers 75 tot en met 209 van Jazzflits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de uitvoerende artiesten. Klik hier als u het overzicht meteen wilt raadplegen: <http://jazzflits.nl/Recensie-overzicht2013.pdf>

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/ hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Lo Reizevoort. **Fotografie:** Tom Beetz, Jos Krabbe, Joke Schot en Willem Schwertmann. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat.

•

la77

JazzFlits

Adverteren: Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** be-

houdt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.